

**In vem
kaj je svetost**

Jaša
L. Zlobec

TOŽBA zakaj mi vsako noč rjuha zdrsne s hrbta
in se v gluhem jutru prebudim od mraza
zakaj se mi vsakokrat znova zlomi klin na lestvi
ko grem nabirat jabolka za najina otroka
zakaj me zaboli glava v mlečni zori
kot z žarečo grebljico
vselej kadar pomislim na najino prihodnost
zakaj gre ravno meni na vsakem koraku vse narobe

vidiš zato te stisnem k sebi
kolikor mi dajo moči
da ti vzame dih da ti počijo kosti
da se ti navzgor obrnejo oči
kot dve beli sonci v temi

SIJ zasijala je mehka svetloba plinskih svetilk
na vsakem uličnem vogalu
med blatnimi lužami in ravnimi sledmi
črnih kočij

neonske luči utripajo in kovinsko
dražijo zrak na obeh straneh ceste
noč in dan nadzorujejo izložbe
in srkajo vase vsak pogled

bakle plešejo kot pošastne kresnice
po gozdnih stezah mimo koč
skoz mestna vrata
ob potepenih psih ob odprtih kanalih
kot pijane zvezde na trg pod vislice

vsa svetloba tega sveta od vekomaj
je zažarela pod najinim oknom
da bi te bolje videl
da bi te nežneje pobožal
po tvoji goreči koži

OBLJUBA stari bogovi stojijo ob stenah
 ždijo v mračnih kotih
 mrkih obrazov z ugaslimi pogledi
 sovraštvo jim napenja vsako mišico
 oči bi ubijale ko bi mogle

ne morem se te dotakniti
z drhtečo dlanjo segam proti tebi
skozi zrak
in poje in poje iz mojih prstov vate

negibno sediš v smrtnem strahu
pred zloveščimi prikaznimi
na stenah v vseh kotih
in me ne slišiš

pa bom prišel
po krvavih kolenih
z zlomljenimi prsti z zdrobljenimi nohti
zapičenimi v svetle smrekove deske
bom prišel do tebe
bom in se te bom dotaknil
bom in bova skupaj zajokala

IN jutri bom umrl
in kaj potem
sredi pločnika v kostanjevem drevoredu
me bo obsijala svetloba
in bom udaril s čelom v mokri pesek
drobni curek krvi bo stekel svojo pot
in kaj potem

zadnji trenutek
ko bodo oči še pogledale v nebo
bom pomislil nate
in bo ostalo za zmeraj
tvoj obraz tvoj nasmeh
tvoja nežna peta v volneni nogavici
in kaj potem

MOLK s strahom se ni igrati
s strahom se ni šaliti
kadar je strah tečejo znojne kaplje
in se srce ustavlja
ko je strah je tudi smrt

kdor je strah preživel
je nepreklicno na oni strani
čez ograjo z usti v travi med križi
in ga ni več moč ustražovati

zato samo dvignem dlan v pozdrav
in vem kaj je svetost

ODHOD nosim svojo krsto na ramenih
votlo mi zveni
prazna je name čaka
njen odmev sega do pekla
kot poročni prstan je
kot otrokova zibelka v kotu spalnice
kot sončno nedeljsko kosilo

vse je že od vekomaj zapisano
mi enolično ponavlja dedov glas
ko zrem v pozlačene črke na nagrobnem kamnu
in mi krsta pritiska na pleča